

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Παναγιώτης Λάμπιας

Η εκ των έσω αμφισβήτηση του κ. Τσίπρα

Το μακρινό 1989 χρειάστηκαν τρεις εκλογικές αναμετρήσεις για να φθάσουμε τελικώς στην άνοιξη του 1990 και να σχηματιστεί κυβέρνηση με αυτοδύναμη κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Ο εκλογικός νόμος της εποχής ήταν μια παγίδα που ευνοούσε το δεύτερο κόμμα και αδικούσε κατάφωρα το πρώτο. Είναι γνωστές οι περιπέτειες της χώρας εκείνη την περίοδο, που άγγιξε τη χρεοκοπία πολλές φορές και οι πληγές στην οικονομία πήρε χρόνια να επουλωθούν. Σε κάθε εκλογική αναμέτρηση η Ν.Δ. υπό τον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη ανέβαζε τα ποσοστά της έως την επικράτησή της (ξεπέρασε το 46%) και εξασφάλισε τον περιβόητο αριθμό 151 με ένα βουλευτή εκ μετεγγραφής από τη ΔΗΑΝΑ του Κωστή Στεφανόπουλου. Εκτοτε, το πολιτικό σύστημα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αποδέχτηκε ένα εκλογικό σύστημα που έδινε κοινοβουλευτική πλειοψηφία στο πρώτο κόμμα από ένα ποσοστό και πάνω σε συνδυασμό με τη διαφορά του από το δεύτερο. Υπήρξαν παραλλαγές, αλλά σε γενικές γραμμές η λογική του συστήματος ήταν να εξασφαλίζεται μια κάποια πολιτική σταθερότητα.

Αυτόν τον κανόνα ήρθε να ανατρέψει ο ΣΥΡΙΖΑ με τον εκλογικό νόμο για την απλή αναλογική, που λόγω της συνταγματικής πρόβλεψης πλέον εφαρμόζεται στις μεθεπόμενες εκλογές από την ψήφισή του. Η πολιτική σκοπιμότητα του κ. Τσίπρα προφανής, καθώς θέλησε να ναρκωθετήσει το μέλλον πιστεύοντας ότι έτσι θα δυσκολέψει τους αντιπάλους του και θα καταστεί ο ίδιος εις το διηνεκές καθοριστικός παίκτης του πολιτικού παιχνιδιού.

Τώρα που πλησιάζει η ώρα της κρίσεως, αποκαλύπτεται πως ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ έπεσε απλώς στην παγίδα που έστησε για τους άλλους. Η απόσταση που τον χωρίζει από τον Κυριάκο Μητσοτάκη σε όλες τις δημοσκοπήσεις δεν του αφήνει κανένα περιθώριο ελιγμών, όποτε και αν γίνουν εκλογές.

Τώρα που πλησιάζει η ώρα της κρίσεως, αποκαλύπτεται πως ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ έπεσε απλώς στην παγίδα που έστησε για τους άλλους.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

Ακόμη χειρότερα, όταν ο ίδιος στη ΔΕΘ δεν μπόρεσε να δώσει πειστικές απαντήσεις για το πώς μπορεί να οικοδομήσει συμμαχίες. Στην πραγματικότητα, εμμέσως πλην σαφώς, παραδέχτηκε ότι δεν έχει σκοπό να εγκαταλείψει την ηγεσία του κόμματός του ακόμη και αν πηγήσει εκ νέου και αυτό είναι το μείζον πρόβλημα που προκαλεί αναταράξεις στον ΣΥΡΙΖΑ. Το... πετραδάκι που έριξε στη λίμνη ο Στέλιος Κούλογλου και όσα ακολούθησαν απλώς αποκάλυψαν ότι η πολιτική φτώχεια φέρνει γκρίνια, που θα ενταθεί το επόμενο διάστημα. Ο εσωκομματικός πόλεμος είναι διαρκής και το εύρος του ακόμη άγνωστο, καθώς οι ομάδες που αντιμάχονται λειτουργούν κατά κανόνα μακράν της δημοσιότητας. Μπορεί σήμερα να φαντάζει απίθανο ή ακόμη και κωμικό ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα υπάρξει στο πολιτικό παιχνίδι εξουσίας χωρίς τον κ. Τσί-

πρα, αλλά οι πολιτικοί σχηματισμοί έχουν το ιδίωμα να παλεύουν πρωτίστως για την αυτοσυντήρησή τους αδιαφορώντας συχνά για την τύχη των προσώπων. Ως εκ τούτου, το επόμενο διάστημα οι αντιπαλότιπες θα ενταθούν όχι φυσικά για να αμφισβητηθεί ο σημερινός αρχηγός του κόμματός πριν από τις εκλογές, αλλά για να διαμορφωθούν οι συμμαχίες για την επομένη μιας ακόμη εκλογικής ήττας. Ο κ. Τσίπρας ασφαλώς και γνωρίζει τα όσα συμβαίνουν και διαθέτει ακόμη το ισχυρό φίλτρο της συγκρότησης των κομματικών ψηφοδελτίων, ωστόσο δεν είναι πάντα εύκολο να προβεί σε αποκλεισμούς με εσωκομματικά κριτήρια. Το ηγετικό του προφίλ όχι μόνον έχει ξεθωριάσει, αλλά δέχεται απανωτά χτυπήματα εκ των έσω και αυτό θα του κοστίσει ακριβά.

ΑΥΓΗ Πέτρος Κατσάκος

Κυβέρνηση ειδικού σκοπού

Δεν πήραν την εξουσία για να κυβερνήσουν, αλλά για να διαλύσουν και να ξεπουλήσουν. Και δεν είναι υπερβολή ούτε κακεντρέχεια αυτό που λέμε. Γιατί όπου και όποτε χρειάστηκε να κυβερνήσουν, απέτυχαν παταγωδώς.

Όποτε χρειάστηκε να αντιμετωπίσουν μια κρίση, τα έκαναν μαντάρα. Ο τρόπος που αντιμετώπισαν την πανδημία, για παράδειγμα, ή τις πυρκαγιές είναι τα χειροπιαστά παραδείγματα για τον τρόπο διακυβέρνησης που μας ξημέρωσε εκείνο το καλοκαιρινό βράδυ του 2019. Δεν έγιναν κυβέρνηση εξάλλου για να κυβερνήσουν και να δώσουν λύσεις στα προβλήματα του μέσου πολίτη και του εργαζόμενου ούτε καν για να δώσουν ανάσα στη μεσαία τάξη, όπως δια-

Μεθοδικά και συγκροτημένα έχουν προχωρήσει μέχρι σήμερα στην εφαρμογή ενός ληστρικού ασφαλιστικού συστήματος

τυμπάνιζαν. Έγιναν κυβέρνηση για να φέρουν εις πέρας ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα. Είναι μια κυβέρνηση ειδικού σκοπού. Κι αυτόν τον σκοπό υπηρετούν με πράξεις καθημερινά. Μεθοδικά και συγκροτημένα έχουν προχωρήσει μέχρι σήμερα στην εφαρμογή ενός ληστρικού ασφαλιστικού συστήματος, έχουν βάλει σε εφαρμογή την υποβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου προς όφελος των ιδιωτών, έχουν αφήσει να σαπίσει το ΕΣΥ μεταφέροντας ανυπολόγιστα κέρδη στους επιχειρηματίες της Υγείας, έχουν ξηλώσει κάθε ίχνος προστασίας των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα και τώρα προχωρούν στο ξεπούλημα των δημόσιων υποδομών ενέργειας. Και κάπου στο βάθος ακνοφάνεται και η ιδιωτικοποίηση της πα-

ροχής του νερού, που, όπως κατά καιρούς μας έχουν εξηγήσει, "είναι υπερβολικά φθινό στην Ελλάδα".

Όλα αυτά, όμως, πρέπει να τους τα πιστώσουμε, γιατί όλα αποτελούν πράξεις πιστής εφαρμογής τού προεκλογικού τους προγράμματος, το οποίο τώρα διεκπεραιώνουν. Γι' αυτό έγιναν κυβέρνηση εξάλλου και όχι για να κυβερνήσουν δίνοντας λύσεις στα καθημερινά προβλήματα του πολίτη και την αντιμετώπιση κρίσεων. Εκεί δεν το έχουν. Και δεν το έχουν γιατί δεν τους ενδιαφέρει η ακρίβεια στο σούπερ μάρκετ, δεν τους νοιάζει ο λογαριασμός της ΔΕΗ, δεν τους κόφτει αν υπάρχουν σχολεία, δάσκαλοι, γιατροί και πυροσβέστες. Ήρθαν να κλείσουν δουλειές και μετά να φύγουν.